

der om at skabe et værdigt Teater i den største Provinsens største By. Skulde det bevilges, vilde det være rimeligt, at den artistiske Direktørs Valg godkendes af Staten, at der spilledes et vist Antal Stykker af vor klassiske Litteraturs Skatte, at en omhyggelig Indstudering kontroleredes og der i det hele stilledes en højere Maalestok for Repertoiret end det, Selskaberne i Provinserne ellers ere i Stand til at byde paa. Det er af særlig Betydning, at et saadan Beløb bevilges saa snart som muligt, for at Teatret, naar det skal aabnes, kan aabnes under gunstige Forhold, saa at det ikke kommer til at føre en lurvet Kamp for sin Eksistens med et utilfredsstillende Personale, et mangelfuldt Udstyr og Kniberi paa alle Maader, og saaledes at dette store vovede Foretagende ikke straks kommer i Miskredit, saa at den første Reklame vilde tabe sin Virkning. Jeg tvivler ikke om, at i ethvert Tilfælde den Tid vil komme, da Staten ikke vil nægte Provinsen nogle Tusinder paa samme Tid, som den har ydet Hovedstadens Scene Millioner. Men det, jeg andrager om, er, at Sagen maa blive støttet *nu*. Det vil have langt større Betydning for denne Sag og Kunsten i Provinserne, end et meget større Bidrag vilde have senere. Jeg tror, jeg tør sige, at den offentlige Mening, for saa vidt den udtrykkes i Pressen, er paa en saadan Bevillings Side. I saa at sige alle Blade, ogsaa i Hovedstaden, har der i den senere Tid staaet varmt anbefalende Artikler herom, og jeg kan slutte med, hvad disse Artikler have konkluderet med, at saa længe det maa anses for at være en Statsopgave at støtte og lede Teaterdrift, maa det ifølge samtlige Nutidsforhold anses for en ikke uvæsentlig Del af Opgaven at yde Hjælp til den dramatiske Kunst i Provinserne. Retfædigheden taler derfor, og dette Lød bør siges at være uundværligt i enhver Teaterreform, der ikke opgiver Statens Omsorg for dramatisk Kunst som folkeligt Kulturmiddel. Jeg skal med disse Ord anbefale det høje Ting, at Andragendet henvises til den højtærede Kultusministers velvillige Behandling.

Alf. Christensen: Jeg antager, det gaar med det Forslag, som nys blev stillet her af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg), som det plejer at gaa med Ændringsforslag til Andragender, at de atter tages tilbage, og saa forsvinder det om et Øjeblik ud af Tanke og Sind. Jeg vil derfor gerne benytte Lejligheden til at give det et Par

gode Ord med paa Vejen og bevidne det min Sympati. Naar jeg som Kjøbenhavnner taler for Aarhus, er det, fordi jeg synes, at vi skulde vænne os til at se paa, at der er andre Byer i Verden end vor egen. Vi sidde her og have den store By med alle dens Fornøjelser, vi have et meget slet Teater, som koster Staten Hundreder tusinder om Aaret, og som kræver yderligere og yderligere Bevillinger, og det vedbliver trods de store Bevillinger at være et meget dyrt, meget daarligt og meget kedsommeligt Teater at besøge. Her kunde der være Tale om efter den fornøftige Motivering, som Andragendet bruger, og som det ærede Medlem (Høegh-Guldberg) nys har fremsat, at man for et billigt Tilskud fra Statens Side vilde være i Stand til at berige Aarhus Kommune eller de Mænd, der have stillet sig i Spidsen for Foretagendet, og som efter Andragendet udgøre Almenheden i Aarhus, berige dem med et Tilskud, som kunde sætte dem i Stand til at skaffe Aarhus et virkelig godt og brugbart Teater, som kunde mere dem og forædle deres Smag, og som paa den anden Side vilde kunne gøre Kunsten meget godt. Det er en Bestræbelse, for hvilken jeg ikke vil undlade at ytre min Sympati. Her kan for en billig Penge opnaas en stor og god Virkning, og endnu en Ting kan man opnaa her, nemlig at gøre en Begyndelse til, at andre faa Lov til at bruge det kongelige Teaters Repertoire. Vi, der somme Tider komme i det kongelige Teater, have ingen stor Mening om Repertoiret, efter hvad vi se der, men vi vide, at der paa dette findes en Mængde gode Stykker, baade ældre og nyere; det kedelige er blot, at de ikke spilles. Der kunde maaske her gives Anledning til, at Teatret øyre i Aarhus, naar det fik Lov til at spille Stykker af det kongelige Teaters Repertoire, valgte de gode Stykker, og at der derigennem fremkom en Kappelstrid saavel i Retning af Valget som i Retning af Udførelsen, som kun kunde blive til Fordel baade for Kunsten og for Aarhusianerne og ikke vilde kunne gøre vort Teater eller Kjøbenhavnnerne som saadanne nogen Skade. Hvis Forslaget nu forsvinder, har det min Sympati, og fastholdes det, har det min Stemme.

Harald Jensen: Det glædede mig at høre den sidste ærede Taler udtale sig i den Retning, som han gjorde, idet det forekommer mig, at hans Udtalelser staa noget i Strid med den Stemning, som plejer at raade her i Tinget, naar Talen